

Prelato laiškas (2009 m. lapkritis)

Kunigų metai primena visiems krikščionims, kad jie savo gyvenimu turi priartinti Jėzų Kristų kitiems. Tokia yra pagrindinė Opus Dei Prelato ganytojiško laiško tema.

2011-01-06

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Prasidėjus Kunigų metų lapkričio mėnesiui, džiaugiuosi, kad jį ženklina dvi liturginės šventės,

pabrėžiančios kunigišką Dievo Tautos prigimtį: Visų Šventųjų ir Kristaus Karaliaus šventės. Per pirmąją, kurią švenčiame šiandien, atsiskleidžia Kristaus kunigystė Jo nariuose, krikščionyse; antroji, lapkričio 22 d., liudija, kad mūsų Galva, Jėzus Kristus, yra *amžinasis Kunigas ir visatos Karalius* [1], kuris savo šlovingu atėjimu Paskutinio teismo dieną vėl užims savo Karalystę ir ją perduos Dievui Tėvui [2].

Abi šventės kviečia pamąstyti apie krikščioniško pašaukimo orumą. Šventasis Petras Pirmajame laiške mums, pakrikštytiesiems, sako: „**Jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, ypatingi žmonės, kad skelbtumėte dorybes To, kuris pašaukė jus iš tamsybių į savo nuostabią šviesą. Seniau ne tauta, dabar Dievo tauta, seniau neradę gailestingumo, dabar jį suradę**“ [3]. Apaštalų kunigaikštis

sako, kad Dievas, Šventosios Dvasios malone mus pavertęs savo vaikais, įtraukė į naująją Dievo Tautą – Bažnyčią – kuriai priklausome ne kūniškos įpėdinystės keliu, o per susivienijimą su Jėzumi Kristumi. Būdami taip neįtikėtinai išrinkti, dovanai ir nepelnytai – dalyvaujam Kristaus kunigystėje! – esame kviečiami skelbti dieviškų stebuklų pavyzdžiu, žodžiu ir darbais.

Gėrėkimės Dievo Tėvo gerumu ir Jam dėkokime. Jis ne vien pasiuntė į pasaulį savo Sūnų mūsų išganyti, bet ir panorą, kad Atpirkimas pasiektų visus žmones iki paskutinės dienos, į pagalbą pasitelkdamas Bažnyčią, kuri yra Kristaus Kūnas bei atpirkėjiškas Viešpaties buvimas erdvėje ir laike. Šventasis Augustinas sakė, kad „*taip, kaip visus [pakrikštytuosius] vadinam krikščionimis, taip visus vadinam ir kunigais, nes jie yra vienintelio Kunigo nariai*“ [4]. Mūsų Tėvas giliai

apmąstė šią didžią dovaną ir ragino visus sekti Kristaus jausmais [5]; todėl turime galvoti: kaip stengiuosi perimti šį lobį?

Visuotinis pašaukimas į šventumą ir apaštalavimą įsišaknijęs Krikšte. Bendroji kunigystė yra aukščiau tarnaujamosios kunigystės, kuri tarnauja pirmajai. Be atgimimo per Krikštą nebūtų šventų kunigų, nes šis sakramentas atveria duris visiems kitiems; o be tarnaujamosios kunigystės, per kurią Bažnyčia žmonėms skelbia Kristaus doktriną, per sakramentus juos įtraukia į savo gyvenimą – ypač per Eucharistiją – ir veda į Dangų, negalėtume eiti šventumo keliu. „*Bendroji tikinčiųjų kunigystė ir tarnaujamoji arba hierarchinė kunigystė skiriasi ne tiek laipsniu, kiek esme, tačiau yra viena kitai skirtos, ir tiek viena, tiek kita savitu būdu dalyvauja vienoje Kristaus kunigystėje*“ [6].

Šventasis Arso klebonas vaizdžiai apibūdino tarnaujamosios kunigystės svarbą. Kai kurias šventojomintis savo laiške Kunigų metų proga pamini Benediktas XVI: „*Be kunigo, – teigė jis, – mūsų Viešpaties mirtis ir kančia būtų nieko vertos. Kunigas tęsia žemėje atpirkimo misiją... Ko būtų verti namai, pilni aukso, jei niekas mums neatidarytų durų? Kunigas turi raktus nuo Dangaus turtų: tai jis atidaro duris, jis yra gerojo Dievo reikalų tvarkytojas, Jo turtų tvarkytojas... Kunigas yra kunigas ne pats sau, o jums*“ [7]. Kaip kasdien meldžiamės, įkvėpti tikrojo tikėjimo, kad netrūktų šventų kunigų? Ar, būdami krikščionys, meldžiame javų laukų Savininką, kad į savo lauką pasiųstų tiek darbininkų, jog jų užtektų patenkinti gausioms viso pasaulio reikmėms?

Bet grįžkime prie šios dienos liturgijos, kuri pabrėžia Dievo Tautos

kunigystę. Vienoje įspūdingoje
Apreiškimo vizijoje mums rodoma
„milžiniška minia, kurios niekas
negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių,
genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo
priešais sostą ir Avinėlį, apsisiautę
baltais apsiaustais, su palmių
šakelėmis rankose. Jie šaukė skambiu
balsu: „**Išgelbėjimas iš mūsų Dievo,
sėdinčio soste, ir Avinėlio!**“ [8] Ši
žmonių minia, stovinti priešais
Šventąją Dvasią ir ją garbinanti,
susivienijusi su angelais, yra
šventieji: vieni žinomi, dauguma
nežinomi. Matome Dievo Tautą
paskutiniu etapu, kuris „*apima
Senojo Testamento šventuosius nuo
teisingojo Abelio iki ištikimojo
patriarcho Abraomo, Naujojo
Testamento šventuosius, daugybę
ankstyvosios krikščionybės kankinių
ir vėlesnių amžių palaimintųjų bei
šventųjų, iki mūsų laikų Kristaus
liudytojų. Visus juos vienija noras
savo gyvenimu įkūnyti Evangeliją, visi*

jie raginami amžinosios Dievo Tautos įkvėpėjos Šventosios Dvasios“ [9].

Tiek tarnaujančioji, tiek bendroji kunigystė reikalinga žmonėms vesti šventumo keliu. Pašventinti kunigai, susivieniję su Kristumi, Bažnyčios Galva, skelbia Dievo Žodį, teikia sakramentus ir, būdami ganytojai, veda tikinčiuosius amžinojo gyvenimo link, kaip regimi Vyriausiojo ir Amžinojo Kunigo įrankiai. Bet ir tikintieji pasauliečiai, pašaukti bendrosios kunigystės, savaip dalyvauja šioje trejopoje Kristaus Kunigo misijoje. Šv. Chosemarija aiškino, kad visi krikščionys be išimties **„esame paskirti būti kunigais savo pačių egzistencija, atnašauti dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų (1 Pt 2,5), kad kiekvieną savo darbą atliktume vedami paklusnumo Dievo valiai dvasios, tęsdami Dievo-Žmogaus misiją“** [10].

Nereikia jokio ypatingo Bažnyčios pavedimo, kad jaustume poreikį dalyvauti atpirkėjiškoje misijoje.

„Apaštalas yra krikščionis, kuris jaučiasi įaugęs į Kristų, su Juo susivienijęs per Krikštą;

Sutvirtinimo įgaliotas dalyvauti Kristaus kunigystėje, kuri,

būdama visiškai kitokia nei

tarnaujamoji kunigystė, įgalina

tapti Bažnyčios tarnu ir savo

žodžiu, pavyzdžiu, malda bei

atgaila padėti žmonėms eiti Dievo

link“ [11]. Dažnai pamąstykime, ką

reiškia ši krikščionio padėtis, nes

turime nešti žmonijai Kristų, o

Kristui – žmoniją.

Kunigų metais turime melstis ne tik už kunigų, bet ir už visos krikščionių tautos šventumą. Jei yra šeimų,

kurios savo vaikus auklėja Dievo

meile savo krikščioniško gyvenimo

pavyzdžiu; jei yra vyrų ir moterų,

kurie rimtai ieško Jėzaus Kristaus

kasdienio gyvenimo aplinkybėse, bus

daug jaunų žmonių, kurie jausis
Viešpaties pašaukti tarnaujamajai
kunigystei. Šiais mėnesiais mes
turime naują progą dar labiau
įsisąmoninti visuotinį pašaukimą į
šventumą ir apaštalavimą bei
stengtis ištikimai ir ryžtingai sekti
šiuo pašaukimu, nesileisdami
užvaldomi nuotaikų. Kaip ir iki kiek
mus paveikia nuovargis, sunkumai,
nesėkmės? Ar lengvai prarandame
vidinę ramybę ir neieškome
prieglobsčio pas Dievą? Ar manome,
kad Kryžius yra Bažnyčios pamatas ir
karūna?

Šv. Chosemarija buvo apdovanotas
ypatinga dieviška šviesa mokyti
laikinais darbais tarnauti Dievo
Karalystėje žemėje. Tą pačią dieną,
kurią jis paliko mūsų pasaulį,
priminė grupei moterų, Opus Dei
tikinčiųjų, kad jos irgi – kaip visi
krikščionys – turi *kunigišką sielą*.
Daugelį metų prieš tai rašė: „**Kad ir
ką darytume, tiek kunigai, tiek**

***pasauliečiai visada turime turėti
tikrą kunigo sielą ir grynai
pasaulietiską mąstymą, kad
suprastume ir patys gyventume ta
laisve, kuria džiaugiamės
Bažnyčioje ir laikinuose
dalykuose, būdami kartu ir Dievo
namiškiai (plg. Ef 2, 19), ir žmonių
miesto gyventojai“ [12].***

Kunigystės dvasia pakrikštytuosius skatina – pabrėžiu – išgyventi tuos pačius jausmus kaip Kristus, troškimą kiekvieną dieną su Juo susivienyti Šventosiose Mišiose ir per visą dieną. Kunigystės dvasia įkvepia ugdyti šventą užsidegimą tarnauti, su nuoširdžiu ir tvirtuatsidavimu siekti dvasinės ir materialinės mūsų artimųjų gerovės; įkvepia ugdyti rimtą norą išganyti sielas, karštai trokštant tapti Kristaus atpirkimo pagalbininkais, susivienijusiais su Švenčiausiąja Mergele ir ištikimais Romos Pontifikui. Ji įkvepia uoliai atgailauti už nuodėmes, kiekvienam

už savo ir kartu už visų žmonių...
Žodžiu, įkvepia mylėti Dievą ir
artimą, niekada neatsisakyti
Bažnyčios ir sielų tarnystės. Visa tai
apibendrina Šv. Chosemarija: „**Su šia
kunigystės dvasia, kurios
Viešpaties prašau jums visiems,
turite stengtis, kad per kasdienius
darbus visas jūsų gyvenimas
virstų nuolatiniu Dievo šlovinimu:
nuolatine malda ir pasitaisymu,
malda ir auka už visą žmoniją. Ir
visa tai – visišku ir ištikimu
susivienijimu Su Jėzumi Kristumi
Šventojoje Altoriaus Aukoje**“ [13].

Šventųjų Mišių metu mūsų darbai
įgauna amžinybės vertę. Šiomis
akimirkomis krikščionis itin aiškiai ir
sąmoningai suvokia savo pareigą
kartu su Jėzumi šventinti žmogišką
kasdienybę, tam aukoti savo
gyvenimą ir visą veiklą. „*Altare Dei
est cor nostrum*“ [14] – , sakė
Grigalius Didysis; Dievo altorius yra
mūsų širdis. Turime „**tarnauti ne tik**

prie altoriaus, bet ir visame pasaulyje, kuris yra mūsų altorius. Visi žmonijos darbai atliekami tarsi prie altoriaus, o kiekvienas iš jūsų šioje kontempliatyvių sielų vienybėje, savo dienoje, savaip laiko savo mišias, kurios trunka visą parą, laukdamas kitų mišių, kurios irgi truks visą parą, ir taip – iki gyvenimo pabaigos“ [15].

Be to, liudydami savo dalyvavimą pranašiškoje Jėzaus Kristaus veikloje, visi tikintieji turi stengtis kitiems skleisti Dievo mokymą. Žinoma, yra daugybė būdų dalyvauti Bažnyčios evangelizacijos misijoje; šiaip ar taip, kiekvienos apaštališkos veiklos pamatas yra Jėzaus įpareigojimas visiems krikščionims: „**Eikite ir darykite mano mokinius visų tautų žmones, (...) mokydami juos laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs**“ [16].

Lygiai taip pat dalyvavimas tikrojoje Kristaus tarnystėje krikščionis skatina pašvęsti žemiškus dalykus; pasauliečiams rūpinantis laikinaisiais dalykais ir juos tvarkant pagal Dievo valią [17], veikiant tarsi raugas ir apaštalaujant pasaulyje [18], iškelti Kristų virš visų savo darbų. „*Bendroji kunigystė, kurią gavome per Krikštą*, – aiškino tėvas Alvaro, sekdamas Šv. Chosemarijos mokymu, – *yra karališka, didinga (plg. 1 Pt 2, 9), nes paaukodami Dievui visą save, savo turtą, savo žmogiškus kilnius darbus, atliktus pagal Dievo valią, esame Kristaus karalystė ir karaliaujame su Juo*“ [19].

Vykdydamas Dievo jam patikėtą misiją, Šv. Chosemarija mokė, kad Opus Dei dvasiai esminis Kristaus kunigystės bruožas tiek įšventintų kunigų, tiek pasauliečių, yra *pasaulietinis mąstymas*, būdingas pasaulietiniam būdai ir gyvenimui pasaulyje. Šitaip kunigai ir

pasauliečiai išvien vykdo vienintelę Bažnyčios misiją, kiekvienas pagal gautas Dievo dovanas, gerbdami kiekvieno gyvenimo aplinkybes. Pasauliečiai vykdo savo misiją laikinojo pasaulio širdyje, stengdamiesi įkvėpti Kristaus dvasią. Kunigai tarnauja kitiems skelbdami Dievo Žodį ir teikdami sakramentus. Kaip rašo Šv. Chosemarija, „**taip dvasininkai neužgožia pasauliečių, o pasauliečiai – dvasininkų; tegu nebūna dvasininkų, kurie norėtų kištis į pasauliečių reikalus, ir pasauliečių, kurie kištųsi į dvasininkų reikalus**“ [20].

Lapkričio 28 d. sukanka dar vienos Opus Dei paskelbimo asmenine prelatūra metinės. Dėkokime Dievui ir stenkimės skleisti gilią teologinę ir dvasinę glaudaus Opus Dei kunigų ir pasauliečių bendradarbiavimo prasmę, dalyvaudami Bažnyčios misijoje ir ypač liudydami savo misiją

nuosekliu krikščionišku gyvenimu.
**„Kiekvienas, – kaip sako Apaštalas,
– tepasilieka toks, koks buvo
pašauktas“** [21]: turime būtikunigai
arba pasauliečiai *iki galo atsidavę*.
Šitaip veiksmingai tarnausime
Bažnyčiai, kaip visada stengiamės
tarnauti; dabar dar labiau, nes daug
kas painioja supasaulietinimą – kuris
stengiasi išstumti Dievą iš
pasaulietinio gyvenimo – su
pasaulietišku; ir ugdysime sveiką
pasaulietišką dvasią, apie kurią ne
kartą užsiminė Romos Pontifikas
[22].

Po kelių dienų, lapkričio 7 d.,
iššventinsiu į diakonus 32 Opus Dei
tikinčiuosius. Melskime Viešpatį, kad
jie būtų geri ir šventi Jo tarnai. Ir
toliau melskimės už Romos Popiežių
ir Jo intencijas, už jo pagalbininkus,
už kunigus ir diakonus, už būsimus
viso pasaulio kunigus. Taip pat
paminėsime dieną, kurią prie mūsų
Tėvo prisilietė Mergelė, kai šis rado

Rialpo „rožė“: melskime mūsų
Švenčiausiąją Motiną, kad Ji mums
gautų Dievo kvepiančią ištikimybės
„rožė“. Taip pat tikimės pagalbos iš
visų, gyvenusių prieš mus. Šiomis
savaitėmis savo malda stiprinkime
vienybę su Triumfuojančia,
Kenčiančia ir Keliaujančia Bažnyčia.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2009 m. lapkričio 1 d.

[1] Romėnų mišiolas, Mūsų
Viešpaties Jėzas Kristaus, Visatos
Karaliaus šventė, *Ižanga*.

[2] Plg. 1 Kor 15, 24.

[3] 1 Pt 2, 9-10.

[4] Šv. Augustinas, Dievo miestas XX,
10 (CCL 48, 720).

[5] Plg. Fil 2, 5.

[6] Vatikanu II Susirinkimas, Dogminė konstitucija *Lumen gentium*, nr. 10.

[7] Šv. Jonas Vianėjus; cituotas Benedikto XVI laiške kunigams, 2009/06/16.

[8] Apr 7, 9-10

[9] Benediktas XVI, Homilija Visu Šventųjų šventės proga, 2006/11/01.

[10] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 96.

[11] Ten pat., n. 120.

[12] Šv. Chosemarija, *Carta 2-II-1945*, n. 1.

[13] Šv. Chosemarija, *Carta 28-III-1955*, n. 4.

[14] Šv. Grigalius Didysis, *Moralia* 25, 7, 15 (PL 76, 328).

[15] Šv. Chosemarija, Notas de una meditación, 19-III-1968.

[16] Mt 28, 19-20.

[17] Plg. Vatikano II Susirinkimas, Dogminė konstitucija *Lumen gentium*, nr. 31.

[18] Plg. Vatikano II Susirinkimas, Dekretas *Apostolicam actuositatem*, nr. 2.

[19] Mons. Alvaro del Portillo, Carta pastoral, 9-I-1993, n. 11.

[20] Šv. Chosemarija, *Carta 19-III-1954*, n. 21.

[21] 1 Kor 7, 20.

[22] Plg. Benediktas XVI, Kreipimaisi į tikinčiuosius 2006/05/18 ir 2007/06/11.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-
lapkritis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-lapkritis/) (2026-02-23)